

вославны Българе и да превъзгласатъ чръвъ уніята възстановленіето на независимата Българска Іерархія.

Въ тия критическы обстоятелства Българскійтъ народъ и Българското духовенство показа прѣдъ Църквата и прѣдъ сичкійтъ свѣтъ непреклонната си приверженность къмъ ученіето на православната църква и надви, съ Божія помощъ, искушеніята, като имаше сичкытъ си надѣжды въ сполученіето на древната си народна църковна самостоятелность.

Напротивъ, Цариградската Църква, почти пренебрегаваше сичкытъ дѣйствія на папскытъ проповѣдници, и упорно ся държѣше да направи неизбѣжнытъ устъпки, които единодушно искаше Българскійтъ народъ, и които и указуватъ священнытъ правила и църковната исторія, она като прѣдпочете да прѣзри ползата отъ праведнытъ желанія на единъ цѣлъ народъ, и при това да ся изразява, че не признава църковното историческо сѣществованіе на Българската Іерархія, нито пакъ прави различіе между Грькъ и Българинъ, издаде обаче петнадесетъ точки, които она наричаше „устѣпки на Българитѣ“ и чръвъ които Великата църква признаваше явно началото на народността, защото тия точки гласѣха въобще: „Въ чисто Българскытъ епархїи ще бѣдѣтъ опрѣдѣляеми Архїереи БЪЛГАРЕ, или знаещи Българскійтъ языкъ. Въ свѣтѣйтъ синодъ на Великата църква допускава ся да засѣдаватъ като рѣдовны членове двоица митрополити на Българскы Епархїи, както и на прѣдъ“. Тия устъпки, които не бѣха направени нѣкакъ да удовлетворятъ законнытъ исканія на Българскійтъ народъ, като ся испратиха въ Българскытъ епархїи, потвърдены отъ Высока заповѣдъ, причиниха най скърбно впечатлѣніе въ сичкійтъ народъ, наказуемъ, тѣпченъ и отвергнать отъ майката църква като ужъ непокоренъ. Зато различни Българскы епархїи, като избраха двадесетъ и осемъ прѣдставители, прѣвъ Марта 1864 година пратиха ги въ цариградъ, снабдени съ пълномощны писма и прошенія до Правителството, чтото въ кръгътъ на законността и справедливостта да възврънятъ и защитятъ грабнѣтытъ народо-църковны правдини на Българскійтъ народъ. Прѣдставителитѣ като стигнахъ въ Столицата и като быдоха припознѣты за такыва споредъ пълномощнытъ имъ писма, протестоваха прѣдъ Высоката Порта противъ упомянаытытъ устъпки отъ Патріаршіята, и на мѣсто ныхъ като съставиха други осемъ точки които, по неизбѣжна необходимостъ, имахъ за основаніе не възстановленіето на унищоженната Българска Іерархія, нъ равноправността и еднаквото участіе съ Грькытъ народъ въ народнытъ и църковны работы на цариградската патріаршія, подадоха ги писменно на министрътъ на външнытъ дѣла за да съдѣйствува и заповѣда потрѣбното. Честното Правителство като зе това подъ вниманіе, повелѣ да ся състави смѣсена комиссія отъ Българы и Грьци-духовны и мірскы която да испита изложеннытъ въ осемътъ точки исканія на Българитѣ.

И тъй смѣсената тая комиссія, съставена отъ шесть Грькы и толкова Българскы членове, имѣ първото си засѣданіе на 18-й Іулія 1862, и при сичкого стараніе на Българскытъ членове да дойдѣтъ до едно братско споразумѣніе съ Грькытъ, послѣднытъ съ всякакъвъ начинъ ся старахъ да отхвърлятъ Българскытъ прѣд-